

Arrest

nr. 235 665 van 29 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 22 april 2019 België is binnengekomen, diende op 26 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 november 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 21 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 26/04/2019
Overdracht CGVS: 21/05/2019*

Op 18 oktober 2019, van 13.55 uur tot 18.25 uur, had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Daniel Raes loco meester Franz Geleyn, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de meerderheidsclan Hawiye. In 1979 werd u geboren in Ceel Cirfiid, waar u woonde tot uw tien jaar. Daarna verhuisde u naar Mogadishu, district Shibis, waar u later ook bleef wonen samen met uw man. Uw man was professor, gespecialiseerd in de agrarische sector, en werkte ook bij als vertaler op de luchthaven. U zorgde voor de kinderen en werkte af en toe op een feest van familie en/of vrienden wanneer zij u dat vroegen.

Tijdens de ambtstermijn van Sheikh Sharif Ahmed, president van Somalië tussen 2009 en 2012, werd u verkracht door militairen van de overheid.

In 2012 kwam Hassan Sheikh Mohamud aan de macht en was het veiliger. Bij aanvang van het presidentiële ambt van Hassan Sheikh Mohamud, kwamen leden van Al-Shabaab naar uw huis om uw man aan te vallen. Hij raakte daarbij verwond aan de zij, maar overleed niet. Uw man kon niet meer werken en u besloot, samen met uw kinderen, te verhuizen naar uw familie in Ceel Cirfiid om daar een theehuisje te openen. Uw man verhuisde niet mee en verbleef uit angst afwisselend bij verschillende familieleden in Boondhere, Karaan en Madiina. De zaken gingen niet goed en daarom verhuisde u voor een periode terug naar Shibis. Een tijd voor Mohamed Abdullahi Mohamed (Farmajo) president werd in 2017 ging u terug naar Ceel Cirfiid om opnieuw uw theehuisje uit te baten. De zaken gingen beter en onder het cliënteel waren ook veel mensen die voor de overheid werkten. Al-Shabaab begon u echter te bedreigen en wilde dat u een bom plaatste in uw theehuisje. U weigerde en verzoon excuses. Daarop kwamen leden van Al-Shabaab naar uw zaak om u te mishandelen en u te dwingen toch een bom te plaatsen. U kon niet anders dan toegeven en sprak met hen af dat u een bom in uw theehuisje zou plaatsen. U kreeg twee dagen om dit te regelen waarop u besloot Somalië te verlaten.

In de zomer van 2018 nam u het vliegtuig naar Turkije en reisde u over land verder naar Griekenland. Daar nam u opnieuw het vliegtuig en reisde u via voor u onbekende landen door naar België. Op 26 april 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u vermoord te worden door Al-Shabaab omdat u weigerde met hen samen te werken.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een medisch attest van uw verwondingen van Dokter Maxime Lejeune, adviserend arts van Fedasil, uw medisch journaal van 8 mei 2019 tot 31 juli 2019, vier foto's van littekens op uw lichaam.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt en dat de situatie in Mogadishu geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Ten eerste dient gewezen te worden op een aantal inconsistenties en tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven ondermijnen.

Zo legt u onsamenvattende verklaringen af in verband met de aanval van Al-Shabaab op uw man. Eerst zegt u dat gemaskerde leden van Al-Shabaab uw man thuis beschoten hebben ten tijde van de inauguratie van president Hassan (Sheikh Mohamud) in 2012 en dat u dat nog weet omdat men toen vierde dat Hassan aan de macht kwam. Na die aanval zou uw man uit angst niet meer bij het gezin blijven wonen zijn en zich continu hebben verplaatst tussen de woningen van verschillende familieleden (CGVS, p.11). Zelf verhuisde u met de rest van het gezin naar familie in Ceel Cirfiid om een theehuisje te starten (CGVS, p.20). U moest immers zelf gaan werken omdat uw man na de aanslag niet meer in staat was een job uit te oefenen uit angst voor Al-Shabaab (CGVS, p.25). Op een later moment verklaart u echter dat u al drie jaar niet als man en vrouw gewoond hebt met uw man en dat jullie daarvoor wel samen woonden (CGVS, p.12, p.16), wat er zou op wijzen dat deze aanval pas plaatsvond in 2016. Hoewel het voor ongeschoolden niet altijd gemakkelijk is om bepaalde gebeurtenissen in de tijd te plaatsen, is het toch merkwaardig dat u zegt het zich te herinneren omdat Hassan aan de macht kwam en even later spreekt over drie jaar geleden. Op een later moment tijdens uw persoonlijk onderhoud komt u terug op het moment van de bedreiging en stelt u dat het ten tijde van Farmajo (Mohamed Abdullahi Mohamed) zou zijn dat uw man gewond raakte en dus na het einde van de presidentiële ambtstermijn van Hassan in 2017 (CGVS, p.26). Die situering in de tijd komt eveneens niet overeen met uw eerdere stelling dat u uw theehuisje ongeveer 7 jaar geleden voor het eerst uitbaatte, uit noodzaak omdat uw man niet meer kon werken (CGVS, p.6). Uw verklaringen rond de aanval op uw man geven de situatie bijgevolg niet duidelijk weer en wanneer u naar verdere uitleg gevraagd wordt zegt u dat uw man niet in de tijd van Hassan bedreigd werd, maar dat hij pas aangevallen werd tijdens de ambtstermijn van Farmajo, toen hij nog zou gewerkt hebben (CGVS, p.31). Wat eveneens niet overeenkomt met de chronologie van uw verhaal. Zowel de geloofwaardigheid van de aanval op uw man als het bestaan van het bewuste theehuisje worden hierdoor ernstig aangetast. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen in verband met het theehuisje hierdoor aangetast.

Wat betreft de problemen die u kreeg met Al-Shabaab slaagt u er evenmin in de gebeurtenissen zoals u ze vertelt aannemelijk te maken. Zo stelt u dat enkele leden van de groep naar uw theehuisje kwamen en u vroegen daar een bom te plaatsen, zodat ze in één keer veel slachtoffers konden maken. Uw cliënteel bestond immers grotendeels uit mensen die voor de overheid werkten (CGVS p.14, p.21, p.30) U verzoon echter steeds excuses om geen bom te moeten plaatsen. Ongeveer één jaar en vier maanden geleden kwamen drie leden van Al-Shabaab naar uw theehuisje om u te mishandelen omdat ze doorhadden dat u excuses bleef verzinnen. Ze verbrandden u met heet water en gloeiende stokken en maakten uw handen vast met een elastiek (CGVS, p.22, p.24, p.29). U kon op dat moment niet anders dan toegeven en ging akkoord om een bom te plaatsen. Al-Shabaab zou u dan twee dagen gegeven hebben om de bom te plaatsen, waarop u besloot naar Mogadishu terug te keren en het land meteen te verlaten (CGVS p.29-30). Wanneer u wordt gevraagd wat u dan concreet afsprak met Al-Shabaab blijft u vaag en zegt u dat ze u vertelden dat u twee dagen had om er nog eens goed over na te denken en de bom te plaatsen (CGVS, p.34). U wordt opnieuw gevraagd hoe er dan werd afgesproken maar komt niet verder dan te zeggen dat u twee dagen tijd kreeg (CGVS, p.34). Het is echter niet aannemelijk dat Al-Shabaab naar uw theehuisje kwam om u te mishandelen en onder druk te zetten en dat ze daarbij niet verder met u afspraken hoe u aan de bom zou komen, hoe en waar u die zou leggen en wanneer exact, maar dat ze u zonder meer twee extra dagen tijd geven.

De geloofwaardigheid van de hierboven besproken bedreigingen door Al-Shabaab, die de voornaamste redenen zouden zijn waarvoor u uw land verlaten hebt wordt verder ernstig aangetast door de vaststelling dat u hierover tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het geheel niets vermeld hebt. Tijdens uw interview bij DVZ haalde u immers uw werk als straatveger bij de overheid aan als directe oorzaak van uw problemen met Al-Shabaab. Op 20 mei 2019 verklaarde u bij DVZ dat Al-Shabaab ermee dreigde u te doden als u niet zou stoppen met uw werk als straatveger. Daarop besliste u te stoppen en een theehuisje te starten waar u nog maar twee maanden in gewerkt zou hebben. Al-Shabaab zou u vervolgens opnieuw met de dood bedreigd hebben als u uw theehuisje niet zou sluiten, dit omdat mensen van het leger er regelmatig kwamen eten (DVZ, vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt u op een bepaald moment gevraagd of u nog ander werk uitoefende buiten werken op feesten en uw theehuisje waarop u zegt dat u geen ander werk had en dat u genoeg werk had aan uw kinderen (CGVS, p.16). Ook daarna, wanneer gevraagd wordt of het dus uw man was die werkte en u die voor de kinderen zorgde antwoordt u bevestigend (CGVS, p.16-17).

Pas wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd wordt met de verklaringen die u hebt afgelegd bij DVZ zegt u dat u inderdaad als straatveger werkte, maar dat u dat nu niet vermeld hebt omdat het slechts één maand was en u een andere vrouw moest vervangen die door Al-Shabaab bedreigd werd.

U zegt ook dat u het werk opnieuw wou aannemen, maar dat u daarop terugkwam omdat u hoorde dat de vrouw die u vervangen had vermoord werd (CGVS, p.31-32). Evenmin geeft u aan persoonlijke bedreigingen van Al-Shabaab te hebben ontvangen. Pas later tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u exact wordt verteld wat u bij DVZ verklaarde, zegt u dat u het werk inderdaad niet opnieuw wilde doen omdat u zelf persoonlijk bedreigd werd door mensen die zeiden u te gaan vermoorden als u het werk opnieuw zou uitoefenen (CGVS, p.32-33). Het feit dat u dat pas aanhaalt wanneer u op de hoogte wordt gesteld van uw eerdere verklaringen bij DVZ tast eveneens uw geloofwaardigheid aan. Uw verklaringen hieromtrent zijn opnieuw onsamenhangend en weten niet te overtuigen. Aangezien u bij DVZ uw werk als straatveger hebt aangehaald als één van de hoofdrekenen van uw vertrek, is het dan ook bijzonder eigenaardig dat u bij het CGVS hier niets over zegt tot er expliciet naar gevraagd wordt. Bovendien legt u in de bij DVZ aangehaalde context geen enkel verband tussen het feit dat uw man moest stoppen met zijn werk en het opstarten van uw theehuisje.

Ook hebt u bij de DVZ niets vermeld over het geweld dat door Al-Shabaab tegen u gepleegd werd, terwijl dat bij het CGVS tot de kern van uw relaas behoort (CGVS, p.24, p.27).

Wanneer u bij DVZ sprak over de aanslag op uw huis zei u dat Al-Shabaab één keer uw huis binnenviel en dat uw man daarbij gewond raakte. U zei ook dat u één van de mannen kende en dat zijn naam Omar was, de anderen waren gemaskerd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zegt u echter dat de mannen steeds gemaskerd waren en valse namen naar elkaar riepen en dat u geen idee hebt wie ze waren (CGVS, p.23). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dat u bedoelde dat al die mannen hetzelfde heten nl. Abdulqadir, Abdulhamid, Abdulomar, ... (CGVS, p.32) wat geen afdoende verklaring is om deze inconsistentie op te helderen daar u dan geen reden zou hebben gehad om expliciet te vermelden dat u één van de mannen kende.

Verder hebt u bij DVZ ook verklaard dat u reeds sinds 2016 terug in Mogadishu woonde vooraleer u het land verlaten hebt (DVZ, verklaring DVZ, persoonsgegevens, p.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS geeft u echter aan in die periode in Ceel Cirfiid gewoond te hebben en slechts twee dagen in Mogadishu te zijn geweest ter voorbereiding van uw vertrek. Als u hierover naar uitleg wordt gevraagd zegt u dat er bij DVZ fouten gemaakt werden en dat u daar niet mee akkoord bent (CGVS, p. 30). De loutere ontkenning van eerder door u afgelegde verklaringen is echter niet afdoende om deze tegenstrijdigheden te verklaren.

Gezien bovenstaande elementen kan besloten worden dat uw verklaringen betreffende uw vervolging door al-Shabaab ongeloofwaardig zijn en dat u bijgevolg op basis van deze motieven niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève. Evenmin zijn er op basis van deze motieven zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art.48/4, par.2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken zijn onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven besproken geloofwaardigheidsbevindingen. Het door u voorgelegde medisch attest stelt enkel vast dat u enkele littekens heeft, maar vermeldt geen oorzaak van deze littekens. Ook de vier foto's die u op 12 november via uw advocaat neerlegde tonen aan dat u littekens heeft, maar zeggen op zich niets over de oorzaken van die littekens. Uw medisch journaal, ons bezorgd door uw advocaat op 25 oktober 2019, geeft eveneens een weergave van uw klachten, maar levert geen extra bewijs over de oorzaak van uw littekens. Het komt niet aan het CGVS toe om te speculeren over de mogelijke oorzaken van uw littekens maar bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen over de oorzaak van deze littekens kunnen zij op zich niet volstaan om met redelijke waarschijnlijkheid een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Het door u neergelegde medisch journaal stelt ook dat u verklaart dat u in het verleden verkracht werd. Tijdens uw interview bij het CGVS verklaart u inderdaad dat u ten tijde van de ambtstermijn van Sheikh Sharif verkracht werd door militairen van de overheid. U zegt dat het niet veilig was in die tijd, maar dat het vanaf Hassan aan de macht kwam veiliger was (CGVS, p.33). Het gaat hier dus om een louter crimineel feit, waarvoor het inderdaad mogelijk is dat u indertijd niet beschermd werd, maar waar geen actuele gegronde vrees voor vervolging mee in verband wordt gebracht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-mogadishu-2> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuiden Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 22 oktober 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In de onderzochte periode wordt Mogadishu getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad. De aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij overheidsfunctionarissen en bij personeel van internationale organisaties. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen melden dat al Shabaab haar acties verhoogt in Mogadishu als reactie op de stijging van het aantal drone-aanvallen op al Shabaab-doelwitten in de rurale gebieden. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Burgers zijn in het algemeen geen doelwitten, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Het geweld door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) is afgenomen in de hoofdstad.

Zo zou er slechts sprake zijn van één geregistreerd incident dat wordt toegeschreven aan ISS. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab (en ISS) zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur door geweld tussen de verschillende strijdende partijen in de stad. In vergelijking met de incidenten in 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) in deze verslagperiode gedaald.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra telt. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeren voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- art. 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- art. 3 van het EVRM;
- art. 48 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);"*

*"- de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;
- de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;"*

Het verzoekschrift stelt dat verzoekster een alleenstaande vrouw is die nooit naar school is gegaan en bijgevolg niet kan lezen noch schrijven. Dit gegeven wordt niet in twijfel getrokken door de bestreden beslissing.

Verzoekster werd verkracht door militairen van het Somalische leger. Zij legt in dit verband haar medisch journaal neer (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat haar urinebuis beschadigd is en zij thans incontinent is ten gevolge van deze verkrachting. De geloofwaardigheid van deze verkrachting wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

Verzoekster werd door leden van Al-Shabaab mishandeld. Zij legt in dit verband een medisch attest neer (verzoekschrift, stuk 4) waaruit blijkt dat er thans nog talrijke littekens van brandwonden te zien zijn op haar lichaam, hetgeen overeenstemt met de aard van de mishandelingen die zij gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft aangehaald. Zelfs indien de Raad zou oordelen dat deze littekens niet veroorzaakt zijn door de mishandelingen vanwege de leden van Al-Shabaab, *quod non*, dan nog is het duidelijk dat dergelijke littekens zijn ontstaan door een daad van geweld. Verzoekster is aldus onbetwist het slachtoffer geweest van fysieke mishandeling.

Op grond van bovenstaande elementen en de hoedanigheid van alleenstaande ongeletterde vrouw die verkracht en fysiek mishandeld werd, dient aldus te worden besloten dat verzoekster een uiterst kwetsbaar profiel heeft. In tegenstelling tot wat verweerder beweert, kunnen wel degelijk bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster worden vastgesteld. Aangezien dergelijke bijzondere procedurele noden niet werden vastgesteld door verweerder, heeft deze laatste aldus geen specifieke steunmaatregelen verleend, terwijl dit kennelijk wel moest. Meer nog, na een globale lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, dat *nota bene* vier en een half uur heeft geduurd met slechts één enkele pauze, kan men niet anders dan tot de vaststelling komen dat het hier een persoon betreft die wel degelijk specifieke steunmaatregelen nodig had teneinde haar relaas op een coherente wijze te kunnen brengen.

Uw Raad wordt uitgenodigd om de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 5) na te lezen en vast te stellen hoeveel moeite verzoekster ingevolge het hierboven geschetste kwetsbare profiel heeft om op duidelijke en coherente wijze te antwoorden op de haar gestelde vragen, en dan met name ten gevolge van haar ongeletterdheid en de bijhorende moeilijkheden om gebeurtenissen correct in de tijd te situeren.

Uw Raad zal tevens vaststellen dat verzoekster meermaals gedurende het persoonlijk onderhoud emotioneel werd en moest huilen en dat het persoonlijk onderhoud, dat bovendien werd bijgewoond en zelfs naar het einde toe werd geleid door een 'supervisor' allerm minst op een serene wijze is verlopen, maar daarentegen - na lezing van de notities - op uiterst verwarrende wijze lijkt te zijn verlopen.

Verzoekster meent dan ook dat de inconsistenties en tegenstrijdigheden in haar vluchtrelaas zoals deze naar voren komen op basis van een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal en de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dienen gelezen te worden in het licht van haar kwetsbaar profiel en haar bijzondere procedurele noden, waarmee de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Zij meent in dit opzicht dat de door haar afgelegde verklaringen, in samenhang gelezen met de door haar neergelegde medische stukken aangaande haar littekens ingevolge van brandwonden, wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging vanwege Al-Shabaab aantonen. Zij verwijst in dit verband eveneens naar het principe van het voordeel van de twijfel, waarover zij verder een theoretische uiteenzetting geeft.

Verzoekster werd gedurende de ambtstermijn van Sharif Sheikh Ahmed (2009-2012) verkracht door militairen van het Somalische leger. Zij legt in dit verband haar medisch journaal neer (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat haar urinebuis beschadigd is en zij thans incontinent is ten gevolge van deze verkrachting. De geloofwaardigheid van deze verkrachting wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

Uit de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Mogadishu, waarnaar de bestreden beslissing zelf verwijst, blijkt dat alleenstaande vrouwen in Mogadishu bijzonder kwetsbaar zijn en onvoldoende beschermd worden door geweld en seksueel misbruik. Bovendien blijkt uit het rapport dat er evenmin afdoende bescherming is door de Somalische overheid tegen dergelijk seksueel geweld. Verzoekster haalt ook informatie van het rapport over rechtspraak van het EHRM in dit verband aan.

Uit bovenstaande informatie blijkt onomstotelijk dat (alleenstaande) vrouwen in Mogadishu een verhoogd risico lopen op ernstige schade door geweld en seksueel misbruik. Aangezien verzoekster verklaard heeft dat zij gedurende de ambtstermijn van Sharif Sheikh Ahmed (2009-2012) verkracht werd door militairen van het Somalische leger en zij deze verklaring staft door in dit verband haar medisch journaal neer te leggen (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat haar urinebuis beschadigd is en zij thans incontinent is ten gevolge van deze verkrachting, brengt zij een concreet element van persoonlijke vervolging aan dat dient gelezen te worden in het licht van de algemene situatie van (alleenstaande) vrouwen in Mogadishu. Hieruit volgt dat verzoekster omwille van haar hoedanigheid als vrouw en dus haar behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet vervolgd werd en in geval van terugkeer opnieuw vervolgd kan worden. De daden van vervolging nemen in dit geval de vorm aan van daden van seksueel geweld in de zin van 48/3, § 2, tweede lid, a), van de Vreemdelingenwet en/of van daden van genderspecifieke aard in de zin van 48/3 § 2, tweede lid, f), van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het bovenstaande vraagt verzoekster dat de status van vluchteling wordt toegekend.

De toekenning van de subsidiaire bescherming betreft een andere categorie van personen dan deze die onder de werkingssfeer van het Vluchtelingenverdrag valt.

Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, zijn er redenen om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet. Zij loopt meer bepaald een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet gezien de hierboven geschetste situatie voor (alleenstaande) vrouwen in Mogadishu en het verhoogd risico op ernstige schade ingevolge geweld, seksueel misbruik en verkrachting, hetgeen foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Betreffende de veiligheidssituatie in Mogadishu en de vraag of er in hoofd van verzoekster sprake is van een reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict, kan worden verwezen naar de conclusie van de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Mogadishu, waarnaar de bestreden beslissing zelf verwijst.

Tot slot kan nogmaals verwezen worden naar de arresten van het EHRM van september 2013 en september 2015, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, zonder evenwel de afwijkende opinies van twee rechters te vermelden, hoewel dit duidelijk wordt aangehaald in de COI Focus van Cedoca.

Hieruit volgt dat er in Mogadishu wel degelijk sprake is van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict, *in casu* tussen Al-Shabaab en de Somalische overheid, en dat

verzoekster als gevolg van dit willekeurig geweld wel degelijk een reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon loopt.

Verzoekster is in het licht van de hierboven aangehaalde elementen van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een of binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Mogadishu.

In ondergeschikte orde, vraagt verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen dient te worden besloten dat verweerder het relaas van verzoekster onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Al te gemakkelijk werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met alle pertinente gegevens van de zaak, met name de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekster verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

Zo heeft de bestreden beslissing met name geen rekening gehouden met de medische stukken die werden neergelegd betreffende verzoeksters verkrachting en haar mishandeling door Al-Shabaab (verzoekschrift, stukken 3 en 4) en werd evenmin rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel en haar bijzondere procedurele noden, die een significante invloed hebben gehad op de door haar afgelegde verklaringen gedurende haar persoonlijk onderhoud.

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat de zaak niet voldoende werd bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag schendt.

Eveneens zijn het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende en schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In dergelijke omstandigheden moet verzoekster opnieuw gehoord worden door verweerder.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, wordt de bestreden beslissing gevolgd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt bij een terugkeer naar Mogadishu.

Het verzoekschrift stelt ten onrechte dat verzoekster een alleenstaande vrouw is. Vooreerst blijkt dat zij gehuwd is met een man die een mooie functie had als professor met een internationaal netwerk (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10, 17-20). Verzoeksters verklaringen dat zij en haar man niet meer samenleven en zij een kwetsbaar profiel heeft als alleenstaande vrouw, staat op gespannen voet met de talrijke aanwijzingen en bevestigingen dat zij alsnog kan rekenen op zijn steun en die van zijn familie. Ten eerste blijkt dat de familie van haar echtgenoot verzoeksters vertrek uit Somalië en haar reis naar België heeft georganiseerd (DVZ-verklaring, stuk 14, p. 11). Ten tweede geeft verzoekster aan dat zelfs als zou worden aangenomen dat zij en haar echtgenoot de laatste jaren van tafel en bed waren gescheiden, verzoekster werd ondersteund door haar echtgenoot (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9, 11-12). Tenslotte blijkt zij in het kader van het neergelegde medische opvolging (documenten, stuk 12, nr. 2; verzoekschrift, stuk 3) te hebben aangegeven dat haar tien kinderen in Somalië zouden verblijven, samen met haar man. Haar betoog dat zij een alleenstaande vrouw is, zonder enig netwerk, die als ontheemde in Mogadishu zou terechtkomen en aldus een uiterst kwetsbaar profiel heeft, is bijgevolg ongeloofwaardig.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster behoort tot de meerderheidsclan van de Hawiye en een zeer uitgebreide woordenschat blijkt te bezitten om haar medische problemen, bijvoorbeeld wat haar schildklier betreft, uit te leggen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 23). Dit laatste element, samen genomen met de vaststelling dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud perfect op de hoogte blijkt van de verschillende machtsperiodes van de verschillende presidenten van Somalië gedurende de laatste tien jaar en deze gebruikt om zaken in de tijd te plaatsen, doen ook afbreuk aan de impact die haar ongeletterdheid zou hebben op haar vermeende kwetsbaarheid. Het loutere feit dat verzoekster stelde dat zij nooit naar school is gegaan en bijgevolg niet kan lezen noch schrijven en dit gegeven niet in twijfel wordt getrokken door de bestreden beslissing, wordt door de Raad anders geapprecieerd dan in het verzoekschrift. Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt het bestaan van een kwetsbaar profiel niet aanvaard.

Verzoekster werd volgens haar verklaringen gedurende de ambtstermijn van Sharif Sheikh Ahmed (2009-2012) verkracht door militairen van het Somalische leger. Zij legt in dit verband haar medisch journaal neer (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat haar urinebuis beschadigd is. Het medisch journaal bijgewerkt tot 31 juli 2019 bevindt zich met deze informatie al in het administratief dossier waarop de bestreden beslissing steunt (Documenten, stuk 12, nr. 2). Dat zij thans incontinent is ten gevolge van deze verkrachting wordt echter niet vermeld in de bestreden beslissing en wordt evenmin bijgetreden door de Raad. Los van de vraag of de bevalling van twaalf kinderen een impact zou kunnen hebben gehad en verzoeksters medisch journaal aangeeft dat zij geen keizersnede heeft ondergaan, merkt de Raad op dat gezondheidsproblemen op zich geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale bescherming. Een betoog over haar gezondheid stuurt aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad. Het loutere feit dat deze verkrachting in de bestreden beslissing niet wordt betwist, weerlegt bovendien geenszins de terechte vaststelling van de bestreden beslissing dat deze feiten zich hebben voorgedaan in 2012, thans acht jaar geleden. Het ging om een eenmalig feit, waarvoor het inderdaad mogelijk is dat verzoekster indertijd niet beschermd werd, maar waar geen actuele gegronde vrees voor vervolging mee in verband wordt gebracht.

Verzoekster houdt vol dat zij door leden van Al-Shabaab werd mishandeld. Zij legt in dit verband een medisch attest neer (verzoekschrift, stuk 4) waaruit blijkt dat er thans nog talrijke littekens van brandwonden te zien zijn op haar lichaam, hetgeen overeenstemt met de aard van de mishandelingen die zij gedurende haar persoonlijk onderhoud heeft aangehaald. De Raad is van mening, wat dit attest betreft, dat deze littekens niet veroorzaakt zijn door de mishandelingen vanwege de leden van Al-Shabaab, aangezien verzoeksters verklaringen over deze mishandeling ongeloofwaardig zijn. Ook al is het duidelijk dat dergelijke littekens kunnen ontstaan zijn door een daad van geweld en is verzoekster in het verleden het slachtoffer geweest van fysieke mishandeling, op basis van de verklaringen van verzoekster en het geheel van de voorgelegde elementen wordt echter niet aanvaard dat deze recent zijn en de aanleiding waren voor verzoeksters vertrek uit Somalië. De Raad is van mening dat eventueel kan worden aangenomen dat ook deze feiten zich eerder hebben voorgedaan, namelijk in 2012, thans acht jaar geleden. Daarbij ging het om een eenmalig feit, waarvoor het inderdaad mogelijk is dat verzoekster indertijd niet beschermd werd, maar waar geen actuele gegronde vrees voor vervolging mee in verband wordt gebracht.

In tegenstelling tot verzoeksters betoog worden geen bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster vastgesteld. Ook een controle van de notities van het persoonlijk onderhoud, laat niet toe om vast te stellen dat verzoekster wel degelijk specifieke steunmaatregelen nodig had teneinde haar relaas te kunnen brengen. Wat de pauzes betreft, merkt de Raad op dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd aangegeven dat er een pauze wordt voorzien na anderhalf uur, maar dat er steeds kan worden gevraagd om vroeger een pauze te vragen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2). Er werd een pauze van vijftientig minuten ingelast en verzoekster, noch haar advocaat hebben nadien op enig moment aangegeven dat zij het nodig achtten om nog een pauze te nemen. Dat verzoekster meermaals gedurende het persoonlijk onderhoud emotioneel werd en moest huilen en dat het persoonlijk onderhoud, dat bovendien werd bijgewoond door een supervisor, laat niet toe te besluiten dat dit op een uiterst verwarrende wijze is verlopen. Op het einde werd verzoekster door een supervisor geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen en omissies die werden vastgesteld. De inconsistenties, lacunes en tegenstrijdigheden in haar vluchtrelaas zoals deze naar voren komen op basis van een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal en de verklaringen afgelegd bij de

Dienst Vreemdelingenzaken zijn frappant en doen de Raad besluiten om geen geloof te hechten aan de reden voor haar vertrek uit Mogadishu.

Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat niet. Gelet op het voorgaande, kan overigens niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog aanvoert dat, in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, rekening dient te worden gehouden met het feit dat zij het slachtoffer werd van verkrachting en fysiek en seksueel geweld vreest, merkt de Raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij sinds 2012 nog persoonlijke problemen heeft gekend, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster haar problemen niet in verband weet te brengen met Al Shabaab, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten van Al Shabaab, die verzoekster bovendien niet verbindt aan de feiten van 2012.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoeksters verklaringen over haar herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld. De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De rechtspraak van het EHRM van 2013 en 2015 inzake de veiligheidssituatie in Mogadishu in het licht van artikel 3 van het EVRM, alsook de opinies waarnaar het verzoekschrift verwijst, laten geen beoordeling in een andere zin toe. Elke zaak moet op de eigen merites worden beoordeeld en in het licht van alle gegevens die voorliggen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP